

LBRIS

We know
books

ADRIAN TELEȘPAN

CIMITIRUL

Inspired by truth.
Powered by imagination.

Roman

Ediția 3,14

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2023

Prefață foarte scurtă.
Extrem de scurtă, chiar

Se vede cu ochiul liber cât e de scurtă.

Această carte are la bază multe idei mici și opt idei mari.

Prima. Oamenii pot fi mai buni, dacă vor asta.

A doua. Toți oamenii sunt egali.

A treia. Cum spunea Bob Marley sau altcineva: Când crezi că ai toate răspunsurile, viața schimbă toate întrebările.

A patra. Dumnezeu există acolo unde îl punem noi.

A cincea. Muzica e sfântă. Și dansul e mișto.

A șasea. Mâncarea și sexul sunt definitorii pentru ființa umană. Din motive de context, în cartea asta n-o să vorbesc despre mâncare.

A șaptea. Suferința e cel mai bun șut în cur când vrei să schimbi ceva cu adevărat.

A opta. Meryl Streep e născută pe 22 iunie.

V-am zis că e scurtă. Și eu nu prea mint.

Pe 3 ianuarie 2013 m-am trezit și mă căcam sau pișam pe mine. Nu mai țin minte exact ce mă scăpa, dar sunt sigur că din cauza asta m-am trezit. Am fugit la baie și m-am așezat pe WC. Aveam doi prieteni în vizită de sărbători, deci e posibil să mă fi și pișat, dar să mă fi așezat ca să nu fac zgomot. Altminteri, de obicei urinez din picioare. Și m-am pus pe WC și, în timp ce făceam treaba, am întors capul și m-am văzut în oglinda de lângă closet și prima chestie care mi-a venit în cap a fost: „Stop dreaming!! Stop dreaming!!” Fix așa, în engleză. Era o voce de bărbat, dar nu era a mea. Nu știu exact de ce mi-a venit asta, dar este o reacție foarte ciudată. De atunci și până acum (e deja sfârșitul iernii), ori de câte ori îmi fuge mintea spre apartamente de lux, Oscaruri sau loto, îmi vine chestia asta în cap, cu „Stop dreaming!” Chiar și înainte stăteam ore în șir pe site-uri de imobiliare căutând apartamente de lux în care să mă mut după ce câștig la loto. Acum, traficul pe site-urile de imobiliare sigur a scăzut dramatic odată cu

retragerea mea din lumea fanteziilor. Și asta tocmai când îmi găsisem o casă perfectă la un preț decent. E destul de dubios. Nici măcar nu știu dacă îmi făcea bine. Am mințea așa, cam goală de atunci. În sensul că nu făceam nimic altceva, în afară de a visa cai verzi pe pereți, iar acum îmi cam interzic să mai fac asta. Adică nu e vorba că îmi interzic, dar, de fiecare dată când încep să visez, aud imediat în cap: „Stop dreaming!“ Total neobișnuit. Sper să mă țină, ca să mă pot gândi, în pula mea, și la altceva. Am mai avut eu tentative de autoîmbunătățire, cum am făcut și cu lăsa-tul de fumat, dar n-au ținut. Cu ocazia asta mi-am adus aminte și de când eram mai mic și mai religios și reușeam să țin tot postul Paștelui și să fiu cuvios, și fix în Vinerea Mare mă masturbam și mi se părea cam tare amestecul de plăcere cu căință. (Aș fi scris regret, dar nu avea suficientă conotație religioasă.) Acum sunt mai precaut cu sfințeni-ile astea. Ca să umplu golul, îmi număr pașii, număr treptele de la Westfield Mall, oamenii îmbrăcați în verde, căinii de pe stradă. Fredonez toate piesele din telefon. Adică încerc pe cât se poate să ascult piesele ale căror versuri le știu cap-coadă și le cânt complet. În gând. Descriu în minte tot ce văd. De exemplu, să zicem că sunt pe stradă și văd un copac. Îl descriu în gând: „Copac. Rădăcină, trunchi, coroană, frunze multe și verzi. De fapt, doar coroană, că n-au înverzit încă!“ Majoritatea gândurilor mele de după 3 ianuarie încep involuntar cu: „Dacă aș câștiga la loto...“ și se termină voit cu ceva de genul: „Vaza avea floricele mici și albastre!“

Mă cheamă Adrian Green. Nu e numele meu real, dar vreau să-l folosesc de acum înainte pentru că îmi place.

Sunt un ratat. Un ratat care știe că e un ratat, ceea ce e cu atât mai dureros. Mă trezesc în fiecare dimineață cu un sentiment de frică pe care până de curând nu prea știam să-l explic. Acum știu. Nu e frică, ci e sentimentul de vină că, cel mai probabil, nici astăzi nu o să fac nimic. Nimic pentru mine. Pentru că sunt un dobitoc. Acum m-am apucat să scriu o carte despre ce mi se întâmplă și ce lucruri îmi trec prin minte. Între cuvântul dobitoc și cuvântul acum a existat o pauză de aproape trei minute în care am încercat să găsec un motiv pentru a nu continua să scriu. Sunt leneș și îmi plac lucrurile gratis. Pe moca. Aș vrea ca, dacă tot visez să scriu o carte, ea să-mi apară dimineața, pe noptieră, de nicăieri. Sunt atât de dobitoc, încât, dacă minunea asta s-ar întâmpla, până la urmă aș ajunge să cred că eu am scris-o. Pentru că, dintre toți oamenii pe care îi cunosc, pe mine mă mint cel mai mult. Nu e vorba că aș fi primit prea multe lucruri gratis de-a lungul vieții, dar îmi plac. Însă cel mai mult și cel mai mult îmi place să doresc ce n-am. Bani și faimă, de obicei. Îmi zicea cineva la un moment dat că prin asta încerc să compensez lipsa dragostei parentale din perioada copilăriei. Eu cred că e mai mult de atât. La lipsa afecțiunii se adaugă frustrarea că se putea să am pula mai mare, că m-am îngrașat, că fumez mult, că gâfâi și obosesc din ce în ce mai tare atunci când mă fut, că sunt prea pârșos, iar epilat arăt ca dracu', că nu sunt în stare să

le spun adevărul oamenilor celor mai apropiați pentru că am aria mea de confort relațional pe care nu vreau s-o fut. Și mai voiam să devin celebru și bogat pentru că m-am săturat să mă simt ca o menajeră. Am stat gratis, de-a lungul vieții, în casele mai multor prieteni și de fiecare dată mă simțeam obligat să fac curat ca să compensez cu ceva șederea acolo. M-am săturat de făcut curat. În prostia mea, eu eram, sau poate că încă sunt, convins că banii ar elimina aceste neajunsuri.

Până pe 3 ianuarie visam încontinuu, iar treaba asta îmi deruta complet creierul. În sensul că, în capul meu, totul era o abrambureală de căcat care nu ducea la nimic constructiv nici în relația cu mine, nici în relația cu ceilalți. Visam de când deschideam ochii până când adormeam visând. Adică nu puteam să adorm decât dacă visam că mi se îndeplinesc dorințele. Visam că luam Oscarul sau Globul de Aur pentru cel mai bun scenariu. (De cele mai multe ori Oscarul, pentru Glob optam din când în când, pentru că aveam un discurs de mulțumire care mi se părea foarte bun și care suna cam așa: „Am visat întotdeauna să câștig un Oscar, dar cred că și un Glob de Aur este OK. Sunt român, dar, locuind la Londra, organizatorii au considerat de cuviință să mă pună la masă cu Jason Statham, Jude Law, Judi Dench și Daniel Radcliffe. Credeți-mă că mi-e greu să-i înțeleg și atunci când sunt treji, darămite acum, că sunt amețiți... Am stat de vorbă trei ore deja, iar 80% dintre lucrurile pe care

le-am spus au fost: Poftim?“) Visam cum îmi intră în cont milioanele de lire câștigate la EuroMillions și cum mă mut într-un apartament din Mayfair. Știam care e apartamentul. La intersecția dintre Upper Brook Street și Park Street. Cu o terasă imensă pe acoperiș. Știam exact ce suprafață ar fi avut, adică 153 de metri pătrați, știam cum l-aș fi decorat, ce reacție (de invidie!) ar fi avut prietenii mei când ar fi venit să mă viziteze. Știam ce lămpi o să-mi cumpăr, ce măsuță de cafea, ce covor, ce dulapuri, de unde voi cumpăra podelele, ce culoare și textură vor avea acestea. Știam ce canapea voi avea în living. Canapeaua ar fi costat vreo 20 000 de lire și aveam mare bătaie de cap din cauza ei. O configurasem la Flexform. Mă trezeam noaptea din somn și mă duceam la calculator să o configurez încă o dată, sub altă formă, cu altă tapițerie, dar până la urmă am reușit să o fac perfectă. Dar mi-a luat multe nopți. Partea incredibilă este că, atunci când mă dădeam jos din pat la ora trei dimineața ca să merg la calculator, aveam determinarea unui om care chiar trebuia să facă treaba aia atunci. Eram responsabil față de visurile mele de căcat și iresponsabil cu tot restul vieții mele. Configurarea canapelei nu putea fi amânată nici măcar o secundă. Visam cum coboram în papuci de casă și pijama și traversam până la Le Gavroche, de unde îmi ridicam cina (aș fi mers doar la restaurante de minimum două stele Michelin), pe care aș fi mâncat-o în bucătăria apartamentului meu din Mayfair, la masa mea de la Roch Bobois de 15 000 de lire, cu blat de sticlă și picioare din

lemn de cireș sălbatic lăcuit cu o nuanță roșiatică, pe unul dintre scaunele mele de aproape 2000 de lire bucata de la Skandium, cu tacâmurile de 800 de lire de la Conran Shop, pe una dintre farfuriile din setul de 600 de lire luat de la Liberty. Știam exact de unde o să mi le cumpăr pe fiecare în parte, știam cât o să dureze să le aleg, cât o să dureze până le primesc acasă, credeam că știu și cum o să-l cheme pe băiatul care o să mi le livreze, Greg, și știam cum o să-l fut pe acesta în holul apartamentului meu din Mayfair, pentru că, deși el nu era poponar convins, s-ar fi lăsat futut când ar fi văzut în ce lux maxim trăiesc eu. Verificam de vreo cincizeci de ori pe zi de teamă să nu se vândă apartamentul. Prețul de vânzare: 3,5 milioane de lire. Probabil s-a vândut până acum. Aș putea să verific chiar în momentul ăsta, dar n-am s-o fac, pentru că mi-am jurat să nu mai intru pe niciun site de imobiliare decât în cazul în care voi fi nevoit să fac asta sau voi avea bani să-mi cumpăr o casă. Din nouă ore cât eram singur acasă, vreo șase le petreceam în fața calculatorului uitându-mă la case scumpe. Jucam febril la loto, vreo șase variante în fiecare marți și în fiecare vineri. Asta însemna cam 100 de lire pe săptămână. Enorm pentru un om care nu câștiga nici măcar un ban. Cele mai intense momente ale săptămânii erau când alegeam numerele la EuroMillions, pentru că aveam senzația că ele îmi sunt indicate prin diverse semne divine. Oli, fostul meu iubit, care îmi dădea bani de cheltuială, nu știa cât costă pasiunea mea, dar îmi spunea

mereu că banii dați la loto sunt cea mai proastă investiție din lume. Din cauza visării ăsteia, mintea mea nu trăia în același loc cu mine.

Ce mi se mai pare mișto legat de treaba asta cu opri-tul din visat e că, deși inițial nu mi-a plăcut deloc, în săptămânile de dinaintea schimbării am devenit obsedat de piesa *Shake It Out* a lui Florence and the Machine. Pentru mine, muzica înseamnă doar sunet. Muzica e unul dintre cele mai frumoase și importante lucruri din viața mea, dar ascult versurile unei piese care îmi place foarte mult abia după primele cincizeci-o sută de ori. Pentru mine, muzica e întâi sunet și mult mai târziu vers, text. Iar în *Shake It Out* zice așa: „E greu să dansezi cu dracu-n cârcă. Scutură-te!“ și „Căutând Raiul, am găsit diavolul din mine“. Fix asta mi s-a întâmplat și mie. Căutând și izolându-mă aproape încontinuu într-un Rai fictiv, mi-am dat seama că fix asta mă cam ținea în loc de vreo zece ani. O fi lucrat și piesa în subconștient. M-am scuturat de gândurile, mai degrabă visurile, cu care trăiam în fiecare moment, dar sunt convins că ele trăiesc încă acolo. Uneori mi-e frică de ele. Rareori. N-aș vrea să se întoarcă.

Cam așa eram până pe 3 ianuarie 2013. Nu știu ce a determinat această schimbare, dar a fost bruscă, iar mintea mea a acceptat-o fără să se opună câtuși de puțin. Poate ajunsesem la un fel de saturație sau poate a

fost altceva. Murise Moșu' de câteva zile. Nu l-am strigat niciodată „Bunicule“. Îl strigam „Moșule“. Toți nepoții. Din toată familia mea, cred că Moșu' a fost cel mai bun. Avea ochi frumoși. Verzi. Foarte verzi. Verde compact. Nu i-a moștenit nimeni din familie. Am visat de multe ori cu ochii deschiși că doar eu îi moștenisem. Doar eu și nimeni altcineva. Și toți din familie mă invidiau pentru asta. Și nimeni nu îmi putea rezista. Moșu' era singurul calm din familie. Și mă iubea. De fapt, nu știu dacă mă iubea, dar n-a urlat niciodată la mine. Iar asta însemna dragoste pe vremea aia, și am rămas cu senzația asta. Pe 3 ianuarie mai spre seară, m-am gândit că Moșu', odată îngropat și ajuns în Rai, s-a gândit să mă ajute. Și nu m-a mai lăsat să visez. Pentru o clipă, într-un colț al minții m-am gândit că Moșu' o să mă ajute să câștig la loto. Dar am reușit să alung repede gândul. Nu mai visa! Nu mai visa! De obicei nu sunt o fire prea spirituală sau religioasă. Sunt chiar departe de habotnicie. Cred că există un Dumnezeu, cred că face ce vrea El. Și în mod normal cred că, odată plecat dintre vii, nu te apuci să schimbi gândurile rudelor în viață. Dar de data asta chiar cred că Moșu' a avut de-a face cu schimbarea din capul meu. Și dacă n-a avut, tot merită să cred asta despre el.

De pe 4 ianuarie am început să îmi caut job. Contextul nu era chiar favorabil. M-am mutat la Londra la începutul lui octombrie, anul trecut. Locuiesc în casa lui Oli. Nu știu de ce mi-a zis că pot veni să stau cu el. E posibil să

vrea să ne împăcăm. E la fel de posibil să mă placă doar platonice. Eu nu știu la ce să sper în ceea ce-l privește. Știu că am venit pentru că nu-mi plăcea să trăiesc făcând o meserie care nu-mi aducea nici cea mai mică bucurie. Lucram într-o televiziune. De fapt, nici nu contează ce făceam înainte, contează că nu prea știu să fac nimic altceva în afară de ce nu îmi place. La ce nu îmi place mă pricep foarte bine. Eu și ex-ul am fost împreună aproape patru ani. De pe 19 august 2007 până pe 16 aprilie 2011. Timp în care l-am iubit, l-am urât, l-am detestat, l-am iertat, l-am părăsit. După ce l-am părăsit, mi-am dat seama că e cam dificil să lași pe cineva care, între timp, ți-a devenit singurul membru al familiei. (Eu și părinții mei nu avem o relație prea frumoasă. De fapt, nu avem niciun fel de relație.) Și acum îl iubesc, deși nu îmi dau seama cum. Atracție fizică există, dar mi-e teamă că, dacă ne futem, lucrurile o să se complice, el o să sperie, eu o să-l dezamăgesc. Dragostea există, dar nu cred că e chiar așa cum trebuie. Una peste alta, locuiesc la el acasă, dorm cu el în același pat, mănânc pe banii lui. Cam dubios, pentru că e destul de dificil atunci când tot ce ai pe lume e un om pe care îl iubești altfel decât trebuie. Ar trebui să îi spun toate lucrurile astea, dar, deocamdată, n-am curaj.

Am aplicat la sute de joburi. În media, unde lucram înainte, și în multe alte domenii despre care nu știam absolut nimic, dar care puneau la bătaie joburi din descrierea cărora înțelegeam eu că aș putea să le fac fără să încurc pe